

Ομιλία στα άγια Χριστούγεννα.

Αρχιμανδρίτης Γεώργιος Καψάνης (†).

Χριστούγεννα.

Μας δόθηκε, για μία ακόμη φορά η ευκαιρία να διαπιστώσουμε με την αποψινή μας πανήγυρη, ότι στην αγία μας Εκκλησία τα μεγάλα γεγονότα της σωτηρίας μας δεν είναι παρελθόν αλλά είναι και παρόν. Γι' αυτό μπορούμε να πούμε: «Σήμερα ο Χριστός γεννάται εκ Παρθένου». Διότι εμείς εν Χάρτι, εν Αγίω Πνεύματι, μπορούμε σήμερα, δύο χιλιάδες χρόνια μετά την Γέννηση του Σωτήρος, να ζούμε σαν να είναι τώρα, σαν να είναι παρόν αυτό το μυστήριο της ανερμήνευτης κενώσεως του Υιού και Λόγου του Θεού.

Αυτές τις ημέρες αυτή την αίσθηση πάλι είχαμε. Ότι συμμετέχουμε και εμείς κατά κάποιο τρόπο ως θεατές και ως υμνωδοί και ως προσκυνητές σ' εκείνο το φοβερό μυστήριο, το οποίο επετελέσθη στο φτωχικό σπήλαιο της Βηθλεέμ. Και είχαμε την αίσθηση, ότι και εμείς μαζί με τους Ποιμένες δοξολογούμε και προσκυνούμε, μαζί με τους Αγγέλους ψάλλουμε και

υμνούμε, μαζί με τους Μάγους οδοιπορούμε και προσφέρουμε δώρα προς τον τεχθέντα Σωτήρα μας.

Και προσκυνώντας και δοξάζοντας και αινώντας τον σαρκωθέντα Θεό είχαμε, καθένας κατά το μέτρο της δωρεάς του Θεού, την αίσθηση της μεγάλης αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο. Διότι πίσω από όλα αυτά τα φρικτά μυστήρια κρύβεται η αγάπη του Θεού Πατέρα προς τον άνθρωπο, το πλάσμα Του. Προς εκείνον ο οποίος, καίτοι αποστάτης από τον Ουράνιο Πατέρα, του είναι τόσο προσφιλής και αγαπητός, ώστε να δώσει τον ίδιο τον Υιό Του προς θυσία. Γι' αυτό και στο Σύμβολο της Πίστεως ομολογούμε: «τον δί' ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα».

Έτσι λοιπόν θαυμάζοντας την αγάπη του Ουρανίου Πατρός μας προς εμάς τα ανάξια παιδιά Του, αισθανόμαστε την καρδιά μας να πλημμυρίζει από ευγνωμοσύνη προς τον Κύριο που τόσο μας αγάπησε και μας αγαπάει, ώστε όχι μόνο να γίνει άνθρωπος για μας, αλλά και να συμμεριστεί όλη την ασθένεια της ανθρώπινης φύσεως, όλη την ταλαιπωρία του ανθρώπου, όλη την οδύνη του ανθρώπου, όλο τον πόνο του ανθρώπου, για να μπορέσει να βγάλει τον άνθρωπο απ' αυτό τον πόνο και απ' αυτή την φυλακή και απ' αυτή την κατάρα και να του δώσει την αληθινή ελευθερία.

Αλλά, αυτή η φανέρωση της αγάπης του Θεού σε μας είναι που μας δημιουργεί όχι μόνο ευγνωμοσύνη αλλά και υποχρέωση, να φαινόμαστε και εμείς αντάξιοι αυτής της αγάπης του Θεού σε μας και να προσπαθούμε και εμείς με όλη μας την ζωή να ανταποδίδουμε στην τόσο πλούσια αγάπη του Θεού Πατέρα προς εμάς έστω αυτή την λίγη και φτωχή αγάπη που εμείς διαθέτουμε. Και όταν στην δική Του αγάπη ανταποδίδουμε την δική μας αγάπη, τότε αισθανόμαστε και αληθινή χαρά και αληθινή ειρήνη μέσα στην ψυχή μας.

Δεν θέλω να σας κουράσω, γιατί ήσαν όλα τόσο ωραία απόψε, αλλά αυτή την ταπεινή ευχή να δώσω σε όλους μας, να μας αξιώσει ο Θεός να

ανταποκριθούμε στην αγάπη Του. Να μη είμαστε αχάριστοι, να μη είμαστε αγνώμονες σε ένα Θεό που τόσο μας αγάπησε και τόσο ταπεινώθηκε για μας, αλλά να Του ανταποδίδουμε και εμείς την αγάπη μας, την υπακοή μας, την ελευθερία μας.

Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Γεωργίου, Ομιλίες σε ακίνητες Δεσποτικές και Θεομητορικές Εορτές. Έκδ. Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 2015, σελ. 68.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>